

Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (втори състав)

11 септември 2019 година *

„Преюдициално запитване — Сектор на млякото и млечните продукти — Квоти — Допълнителна такса — Регламент (ЕИО) № 3950/92 — Член 2 — Събиране на таксата от изкупвача — Доставки, които превишават референтното количество на разположение на производителя — Цена на млякото — Задължително прилагане на удръжка — Възстановяване на надвзетия размер на таксата — Регламент (ЕО) № 1392/2001 — Член 9 — Изкупвач — Неизпълнение на задължението за събиране на допълнителната такса — Производители — Неизпълнение на задължението за месечно плащане — Защита на оправданите правни очаквания“

По дело C-46/18

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Consiglio di Stato (Държавен съвет, Италия) с акт от 21 ноември 2017 г., постъпил в Съда на 25 януари 2018 г., в рамките на производство по дело

Caseificio Sociale San Rocco Soc. coop. arl,

S.s. Franco e Maurizio Artuso,

Claudio Matteazzi,

Roberto Tellatin,

Sebastiano Bolzon

срещу

Agenzia per le Erogazioni in Agricoltura (AGEA),

Regione Veneto,

СЪДЪТ (втори състав),

състоящ се от: Ал. Арабаджиев, председател на състава, L. Bay Larsen (докладчик) и С. Vajda, съдии,

генерален адвокат: М. Bobek,

секретар: R. Schiano, администратор,

* Език на производството: италиански.

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 17 януари 2019 г.,

като има предвид становищата, представени:

- за Caseificio Sociale San Rocco Soc. coop. arl, S.s. Franco e Maurizio Artuso, C. Matteazzi и R. Tellatin, от M. Aldegheri, avvocatessa,
- за S. Bolzon, от M. Aldegheri и E. Ermondi, avvocati,
- за италианското правителство, от G. Palmieri, в качеството на представител, подпомагана от P. Gentili, avvocato dello Stato,
- за Европейската комисия, от F. Mogo и D. Bianchi, в качеството на представители,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 14 март 2019 г.,

постанови настоящото

Решение

- 1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 2 от Регламент (ЕИО) № 3950/92 на Съвета от 28 декември 1992 година за въвеждането на допълнителна такса в сектора на млякото и млечните продукти (ОВ L 405, 1992 г., стр. 1), изменен с Регламент (ЕО) № 1256/1999 на Съвета от 17 май 1999 г. (ОВ L 160, 1999 г., стр. 73) (наричан по-нататък Регламент № 3950/92“), както и на член 9 от Регламент (ЕО) № 1392/2001 на Комисията от 9 юли 2001 година за определяне на подробни правила за прилагане на Регламент № 3950/92 (ОВ L 187, 2001 г., стр. 19).
- 2 Запитването е отправено в рамките на спор между Caseificio Sociale San Rocco Soc. coop. arl (наричано по-нататък „първият изкупвач“), учредено по италианското право кооперативно дружество с ограничена отговорност, S.s. Franco e Maurizio Artuso, г-н Claudio Matteazzi, г-н Roberto Tellatin и г-н Sebastiano Bolzon, италиански млекопроизводители, от една страна, и Agenzia per le Erogazioni in Agricoltura (AGEA) (Агенция за предоставяне на помощи в областта на земеделието, AGEA, Италия) и Regione Veneto (регион Венето, Италия), от друга страна, относно квотите за мляко и допълнителната такса за продажба на мляко и млечни продукти за периода от 1 април 2003 г. до 31 март 2004 г. (наричан по-нататък „референтният период“).

Правна уредба

Правото на Съюза

Регламент № 3950/92

- 3 Шесто и осмо съображение от Регламент № 3950/92 гласят:

„[К]ато има предвид, че превишаването на някое от гарантираните общи количества за държавата членка е основание за заплащането на таксата от страна на производителите, които са допринесли за превишаването; [...]

[...]

като има предвид, че за да се избегнат, както в миналото, дълги забавяния при събирането и плащането на таксата, които са несъвместими с целта на режима, трябва да се приеме, че изкупвачът, който е в най-добрата позиция да извършва необходимите сделки, е отговорен за таксата и трябва да му се даде възможност да гарантира събирането ѝ от производителите, които я дължат“. [неофициален превод]

4 Член 1 от този регламент предвижда:

„За осем бъдещи последователни дванадесетмесечни периода, считано от 1 април 2000 г., се въвежда допълнителна такса, която се заплаща от производителите на краве мляко за количествата мляко или млечен еквивалент, които са доставени на изкупвач или продадени директно за консумация през съответния дванадесетмесечен период и превишават определено количество.

[...]“. [неофициален превод]

5 Член 2 от посочения регламент гласи:

„1. Таксата се дължи върху всички количества мляко или млечен еквивалент, които се предлагат на пазара през съответния дванадесетмесечен период и превишават някое от посочените в член 3 количества.

Вноската на всеки производител в размера на дължимата такса се определя въз основа на решение на държавата членка, след като неоползотворените референтни количества се преразпределят или не се преразпределят, или на равнище изкупвач на базата на превишаването, останало след като неоползотворените референтни количества са били разпределени пропорционално на референтното количество на всеки производител, или на национално равнище на базата на размера, с който съответният производител е превишил индивидуалното си референтно количество.

2. По отношение на доставките, преди дадена дата и в съответствие с подробни правила, които следва да бъдат установени, отговорният за изплащането на таксата изкупвач заплаща на компетентния орган на държавата членка дължимата сума, която удържа от цената на млякото, платена на дължащите таксата производители, или, ако това не е възможно, събира сумата с всички подходящи средства.

[...]

Когато доставените от даден производител количества превишават неговото референтно количество, на изкупвача се разрешава да удържи сумата от цената на млякото по отношение на всяка доставка на производителя, който е превишил референтното си количество, като един вид авансово плащане на дължимата такса, в съответствие с подробните правила, приети от държавата членка.

3. По отношение на преките продажби, производителят плаща дължимата такса на компетентния орган на държавата членка преди дадена дата и в съответствие с подробни правила.

4. Когато таксата е дължима и събраната сума надхвърля размера на таксата, държавата членка може да използва излишъка, за да финансира мерките, посочени в член 8, първо тире, и/или да я възстанови на производители, които попадат в приоритетните категории, определени от

държавата членка въз основа на обективни критерии, които трябва да бъдат установени, или на производители, намиращи се в извънредна ситуация в резултат на национална разпоредба без връзка с този режим“. [неофициален превод]

Регламент № 1392/2001

6 Съгласно съображение 6 от Регламент № 1392/2001:

„Съгласно член 2, параграф 4 от Регламент (ЕИО) № 3950/92 Комисията трябва да вземе решение въз основа на кои критерии приоритетните категории производители ще могат да ползват възстановяване на таксата, когато държавата членка намери за целесъобразно да не извършва на своя територия цялостно преразпределение на неизползаните количества. Единствено ако тези критерии не могат да бъдат приложени изцяло в дадена държава членка, може да ѝ се разреши да определи други критерии със съгласието на Комисията“. [неофициален превод]

7 Член 9 от Регламент № 1392/2001 гласи:

„1. Когато е приложимо, държавите членки определят приоритетните категории производители, посочени в член 2, параграф 4 от Регламент (ЕИО) № 3950/92, съгласно един или няколко от следните обективни критерии, изложени по ред на приоритетност:

- а) изричното признаване от компетентния орган на държавата членка, че цялата или част от таксата е събрана недължимо;
- б) географското положение на стопанството и главно планинските райони [...];
- в) максималната гъстота на добитъка в стопанството за целите на екстензивното животновъдство;
- г) размера, с който е надвишено индивидуалното референтно количество;
- д) референтното количество, с което разполага производителят.

2. Когато наличните финансови средства за определен период не са изразходвани след прилагането на критериите, установени в параграф 1, държавата членка приема други обективни критерии след консултация с Комисията“. [неофициален превод]

Италианското право

8 Съгласно член 5, параграфи 1 и 2 от decreto-legge n. 49 recante riforma della normativa in tema di applicazione del prelievo supplementare nel settore del latte e dei prodotti lattiero-caseari (Декрет-закон № 49 за реформа на законодателството в областта на правилата за прилагане на допълнителната такса в сектора на млякото и млечните продукти) от 28 март 2003 г., преобразуван в закон, след изменения, със Закон № 119 от 30 май 2003 г. (GURI № 124 от 30 май 2003 г., наричан по-нататък „Закон № 119/2003“):

„1. В рамките на един месец след края на референтния месец, изкупвачите предоставят на регионите и на автономните провинции, които са ги одобрили, данните след актуализиране на месечния регистър, воден съгласно член 14, параграф 2 от Регламент № 1392/2001, дори когато не са събрали мляко. Изкупвачите удържат допълнителната такса, изчислена в съответствие с

член 1 от изменения Регламент № 3950/92, за доставки на мляко, превишаващи индивидуалното референтно количество, определено за всеки производител поотделно при отчитане на настъпилите през периода промени. [...]

2. В рамките на 30 дни от изтичането на срока по параграф 1, без да се засягат разпоредбите по член 10, параграфи 27—32, изкупвачите внасят удържаните суми в специална текуща сметка, открита към разплащателната институция на AGEA [...].

9 Член 9 от Закон № 119/2003 относно възстановяването на надвзетата такса гласи:

„1. В края на всеки период AGEA:

- a) осчетоводява извършените доставки на мляко и таксата, платена общо от изкупвачите в изпълнение на задълженията по член 5;
- b) изчислява общата национална такса, дължима на Европейския съюз за свръхпроизводството при доставките;
- c) изчислява размера на надвзетата такса.

[...]

3. Сумата, посочена в параграф 1, буква c), намалена със заделената по параграф 2 сума, се разпределя между производителите, титуляри на квота, които са платили таксата, съгласно следните критерии и в следния ред:

- a) между производителите, от които е недължимо събрана или които вече не дължат цялата или част от наложената им такса,
- b) между производителите, собственици на стопанства в планинските райони [...],
- c) между производителите, собственици на стопанства в необлагодетелстваните райони [...],

c bis) между производителите, на които в изпълнение на решение на компетентния санитарен орган е наложена забрана за движение на животни в засегнати от инфекциозни заболявания райони за най-малко деветдесет дни през пазарния период и които по тази причина са били принудени да произведат по-голямо количество — максимум до 20 % — от разпределеното референтно количество. [...]

4. Когато тези възстановявания не изчерпват наличната сума по параграф 3, остатъкът се разпределя между производителите, титуляри на квота, които са платили таксата, с изключение на онези, които са превишили с повече от 100 процента собственото си индивидуално референтно количество, съгласно следните критерии и в следния ред [...].

10 Член 2, параграф 3 от decreto-legge n. 157, recante disposizioni urgenti per l'etichettatura di alcuni prodotti agroalimentari, nonché in materia di agricoltura e pesca (Декрет-закон № 157 — Спешни мерки във връзка с етикетирането на някои хранителни продукти, както и в областта на селското стопанство и рибарството) от 24 юни 2004 г. (GURI, № 147 от 25 юни 2004 г., наричан по-нататък „Декрет-закон № 157/2004“) предвижда:

„В съответствие с член 9 от [Закон № 119/2003] надвзетият размер на таксата, плащана ежесечно от изрядните в плащанията си производители, се възстановява на същите производители. След приключването на тази операция, ако оставащият общ размер на начислените и подлежащи на внасяне такси е по-голям от таксата, дължима на Европейския

съюз, плюс 5 %, AGEA не изисква таксата, която е била начислена в повече на производителите, които все още не са извършили месечните си плащания, като прилага критериите за приоритетност, предвидени в член 9, параграфи 3 и 4, без да се засягат санкциите, предвидени в член 5, параграф 5 от същия декрет-закон“.

Спорът в главното производство и преюдициалните въпроси

- 11 По време на референтния период жалбоподателите в главното производство не са спазили приложимата италианска правна уредба, тъй като, от една страна, първият изкупвач не е удържал и внасял ежесечно допълнителната такса и от друга страна, по този начин производителите не са изпълнили задължението си за плащане по член 9, параграф 3 от Закон № 119/2003 и по член 2, параграф 3 от Декрет-закон № 157/2004.
- 12 На 28 юли 2004 г. AGEA изпраща на първия изкупвач уведомление относно квотите за мляко и допълнителната такса за референтния период.
- 13 В това уведомление се уточнява по-специално, че AGEA е приложила член 2, параграф 3 от Декрет-закон № 157/2004, съгласно който надвзетият размер на таксата, плащана ежесечно от изрядните в плащанията си производители, се възстановява на тези производители, а ако след приключването на тази операция оставащият общ размер на начислените и подлежащи на внасяне такси е по-голям от таксата, дължима на Съюза, плюс 5 %, AGEA не изисква таксата, която е била начислена в повече на производителите, които все още не са извършили месечните си плащания, като прилага критериите за приоритетност, предвидени в член 9, параграфи 3 и 4 от Закон № 119/2003.
- 14 AGEA прилага към това уведомление списък, в който за референтния период се посочват за всеки производител поотделно вече платените и потвърдени суми по таксата, както и подлежащите на възстановяване суми, изчислени в приложение на член 9, параграфи 3 и 4 от Закон № 119/2003. AGEA уточнява също че предприятието изкупвач е длъжно да плати на съответните производители възстановените суми и да заплати вместо тях изискуемите и посочените в този списък суми.
- 15 С жалба, подадена пред Tribunale amministrativo regionale per il Lazio (Регионален административен съд на област Лацио, Италия), жалбоподателите в главното производство искат отмяната на посоченото уведомление, като поддържат по-специално, че предвиденото в член 5, параграф 1 от Закон № 119/2003 задължение на изкупвача за ежесечна удържака и критерият за приоритетност при разпределяне на надвзетата такса, който поставя в по-благоприятно положение изрядните в плащанията си производители и който е предвиден в член 9, параграф 3 от Закон № 119/2003 и в член 2, параграф 3 от Декрет-закон № 157/2004, противоречат на член 2, параграф 2, трета алинея и параграф 4 от Регламент № 3950/92.
- 16 Tribunale amministrativo regionale del Lazio (Регионален административен съд на област Лацио, Италия) отхвърля жалбата.
- 17 Сезирана с въззивна жалба от жалбоподателите в главното производство, с неокончателно решение от 11 декември 2017 г. запитващата юрисдикция обявява за основателни част от изтъкнатите във въззивната жалба оплаквания, като приема по-специално, че предвиденото в член 5, параграф 1 от Закон № 119/2003 задължение не може да се приложи за месеците от януари до март 2004 г., тъй като е несъвместимо с член 2, параграф 2 от Регламент № 3950/92.
- 18 Запитващата юрисдикция обаче иска да се установи начинът, по който тази констатация за несъвместимост на националната правна уредба с правото на Съюза се отразява на правата и задълженията на производителите, които не са се съобразили с тази национална правна уредба.

19 При тези обстоятелства Consiglio di Stato (Държавен съвет, Италия) решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

- „1) В случай като описания, който е предмет на разглеждане в главното производство, трябва ли правото на Европейския съюз да се тълкува в смисъл, че несъответствието на законодателна разпоредба на държава членка с член 2, параграф 2, трета алинея от [Регламент № 3950/92] има за последица отпадане на задължението на производителите да плащат допълнителната такса, когато са налице условията, определени в посочения регламент?
- 2) В случай като описания, който е предмет на разглеждане в главното производство, трябва ли правото на Европейския съюз, и по-специално общият принцип на защита на оправданите правни очаквания, да се тълкува в смисъл, че не може да се защитят оправданите очаквания на правни субекти, които са изпълнили предвидено от държава членка задължение и са извели ползи от изпълнението му, когато това задължение противоречи на правото на Европейския съюз?
- 3) В случай като описания, който е предмет на разглеждане в главното производство, допускат ли член 9 от [Регламент № 1392/2001] и понятието „приоритетна категория“ по смисъла на правото на Съюза разпоредба на държава членка като член 2, параграф 3 от Декрет-закон № 157/2004, приет от Италианската република, който установява различни режими на възстановяване на допълнителната такса, начислена в повече, разграничавайки, за целите на сроковете и на условията и реда на това възстановяване, производителите, които са имали оправдани очаквания, че трябва да спазят надлежно определена национална разпоредба, която се оказва в противоречие с правото на Съюза, и производителите, които не са спазили тази разпоредба?“.

По преюдициалните въпроси

По първия въпрос

- 20 С първия си въпрос запитващата юрисдикция по същество иска да се установи дали член 2 от Регламент № 3950/92 трябва да се тълкува в смисъл, че установяването на несъвместимост с тази разпоредба на националната правна уредба, която урежда условията и реда за събиране от изкупвача на допълнителната такса от производителите, означава, че производителите, към които се прилага тази уредба, вече не са длъжници по тази такса.
- 21 В това отношение трябва да се припомни, че механизмът за събиране на допълнителната такса, въведен с Регламент № 3950/92, се основава на разграничението между преките продажби на мляко на потребителите и доставките на мляко за изкупвач (вж. в този смисъл решение от 15 януари 2004 г., *Penycoed*, C-230/01, EU:C:2004:20, т. 28).
- 22 Така в хипотезата на преките продажби производителят е длъжен да плати пряко дължимата такса на компетентния орган на държавата членка в съответствие с член 2, параграф 3 от този регламент (вж. в този смисъл решение от 15 януари 2004 г., *Penycoed*, C-230/01, EU:C:2004:20, т. 29).
- 23 За разлика от това в хипотезата на доставките изкупвачът — който, както следва от осмото съображение от посочения регламент, е в най-добрата позиция да гарантира събирането на таксата от производителите — трябва да плати тази такса на посочения орган (вж. в този смисъл решение от 15 януари 2004 г., *Penycoed*, C-230/01, EU:C:2004:20, т. 29).

- 24 За тази цел от член 2, параграф 2, първа и трета алинея от същия регламент следва, че изкупвачът има право да удържа от платената на производителя цена за млякото сумата, която този производител дължи като допълнителна такса, и че ако не упражни това си право, той може да събере тази сума с всички подходящи средства (вж. в този смисъл решение от 29 април 1999 г., *Consorzio Caseifici dell'Altopiano di Asiago*, C-288/97, EU:C:1999:214, т. 32).
- 25 Независимо от тези специфични правила за начина на събиране от изкупвача на таксата от производителите, при всички положения производителят остава длъжник по тази такса.
- 26 Така член 2, параграф 1 от Регламент № 3950/92 предвижда, че допълнителната такса, въведена с член 1 от този регламент, се разпределя между производителите, които са допринесли за превишаването на референтните количества. Освен това в съображение 6 от този регламент се уточнява, че превишаването на някое от общите количества е основание за заплащането на таксата от тези производители.
- 27 От член 2, параграф 1 във връзка с осмото съображение от посочения регламент следва, че именно производителят дължи таксата, дължима върху цялото количество мляко, което се предлага на пазара, доколкото то превишава било определеното за пряка продажба референтно количество, било референтното количество, определено за доставка (вж. в този смисъл решение от 29 април 1999 г., *Consorzio Caseifici dell'Altopiano di Asiago*, C-288/97, EU:C:1999:214, т. 19).
- 28 Впрочем това възлагане на таксата на производителя е неразривно свързано с целта на допълнителната такса, а именно да се задължат производителите на мляко да спазват определените им референтни количества (вж. в този смисъл решенията от 25 март 2004 г., *Cooperativa Latteriù и др.*, C-231/00, C-303/00 и C-451/00, EU:C:2004:178, т. 75 и от 24 януари 2018 г., *Комисия/Италия*, C-433/15, EU:C:2018:31, т. 62).
- 29 Следователно, макар при доставките изкупвачът да е отговорен за плащането на таксата, както в тази хипотеза, така и в хипотезата на преки продажби таксата е в тежест на производителите и при определени условия може да бъде събрана направо от тях (вж. в този смисъл решение от 15 януари 2004 г., *Penysoed*, C-230/01, EU:C:2004:20, т. 29, 38 и 39).
- 30 От това следва, че установената от запитващата юрисдикция несъвместимост с член 2, параграф 2 от Регламент № 3950/92 на националната правна уредба, която урежда условията и реда за събиране от изкупвача на допълнителната такса от производителите, не освобождава последните от тежестта на тази такса, която при всички положения им налага член 2, параграф 1 от този регламент.
- 31 Както отбелязва генералният адвокат в точка 50 от заключението си, единствената последица от тази несъвместимост е, че разглежданата национална правна уредба трябва да се остави без приложение и изкупвачът може да събере сумите от производителите „чрез всички подходящи средства“ съгласно член 2, параграф 2, първа алинея от посочения регламент.
- 32 Ето защо на първия въпрос следва да се отговори, че член 2 от Регламент № 3950/92 трябва да се тълкува в смисъл, че установяването на несъвместимост с тази разпоредба на националната правна уредба, която урежда условията и реда за събиране от изкупвача на допълнителната такса от производителите, не означава, че производителите, към които се прилага тази уредба, вече не са длъжници по тази такса.

По третия въпрос

- 33 С третия си въпрос, който следва да се разгледа на второ място, запитващата юрисдикция по същество иска да се установи дали член 2, параграф 4 от Регламент № 3950/92 във връзка с член 9 от Регламент № 1392/2001 трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска национална правна уредба като разглежданата в главното производство, която предвижда, че от възстановяването на надвзетата допълнителна такса трябва да се ползват с приоритет производителите, които в приложение на разпоредба от националното право, която е несъвместима с член 2, параграф 2 от Регламент № 3950/92, са изпълнили задължението си за месечно плащане.
- 34 От член 2, параграф 4 от Регламент № 3950/92 следва, че когато таксата е дължима и събраната сума надхвърля размера на таксата, една държава членка може да реши да възстанови надвзетата такса на производители, които попадат в приоритетните категории, определени от държавата членка въз основа на обективни критерии, които трябва да бъдат установени, или на производители, намиращи се в извънредна ситуация в резултат на национална разпоредба без връзка с режима на допълнителната такса в сектора на млякото и млечните продукти.
- 35 Условието за прилагане на тази разпоредба са уточнени в член 9, параграф 1 от Регламент № 1392/2001, който предвижда, че когато е приложимо, държавите членки определят приоритетните категории, посочени в член 2, параграф 4 от Регламент № 3950/92, съгласно един или няколко от пет обективни критерии, изброени в посочената разпоредба по ред на приоритетност.
- 36 Освен това член 9, параграф 2 от Регламент № 1392/2001 предвижда, че когато наличните финансови средства не са изразходвани след прилагането на тези критерии, държавата членка приема други обективни критерии след консултация с Комисията.
- 37 Освен това в съображение 6 от този регламент се уточнява, че единствено ако критериите по член 9, параграф 1 от посочения регламент не могат да бъдат приложени изцяло в дадена държава членка, може да ѝ се разреши да определи други критерии.
- 38 От това следва, че както отбелязва генералният адвокат в точка 71 от заключението си, предвидените в член 9, параграф 1 от Регламент № 1392/2001 критерии са изчерпателни и държавите членки могат да добавят допълнителни критерии само когато наличните финансови средства за определен период не са изразходвани след прилагането на тези критерии по ред на приоритетност.
- 39 Сред нито един от изброените в член 9, параграф 1 от Регламент № 1392/2001 критерии обаче не фигурира изпълнението на задължение за месечно плащане от съответния производител.
- 40 При тези обстоятелства държава членка няма основание да извърши възстановяване на надвзетата такса с приоритет за производителите, които са изпълнили това задължение.
- 41 Всъщност такава практика би довела до издигането на производителите, които са изпълнили задължението си за месечно плащане, в приоритетна категория по смисъла на член 2, параграф 4 от Регламент № 3950/92 въз основа на критерий, който се прилага вместо критериите, предвидени в член 9, параграф 1 от Регламент № 1392/2001, и без да има основание за въвеждането на допълнителен критерий в приложение на член 9, параграф 2 от този регламент.

- 42 При това положение, производител, който принадлежи към приоритетна категория съгласно един от установените в член 9, параграф 1 от посочения регламент критерии, но който не е изпълнил задължението си за месечно плащане, може да получи намаляване на дължимата такса само след възстановяване на сумите на производителите, които са изпълнили това задължение, и при условие че след това възстановяване все още са останали средства.
- 43 Освен това, както по същество изтъква Комисията, плащането на таксата, пряко или чрез отговорния изкупвач, по принцип представлява логично предварително условие за възстановяване на надвзетата такса. Национална правна уредба като разглежданата в главното производство обаче не само изисква такова плащане, а установява приоритетен ред за възстановяване, който освен това почива на спазването на национална правна уредба относно условията и реда за събиране на таксата, която е несъвместима с член 2, параграф 2 от Регламент № 3950/92.
- 44 От друга страна, както отбелязва генералният адвокат в точка 75 от заключението си, не може да се счете, че производителите, които са изпълнили задължението си за месечно плащане, се намират — само поради това обстоятелство — в извънредна ситуация в резултат на национална разпоредба без връзка с режима за събиране на допълнителна такса в сектора на млякото и млечните продукти по смисъла на член 2, параграф 4 от Регламент № 3950/92.
- 45 Предвид гореизложените съображения на третия въпрос следва да се отговори, че член 2, параграф 4 от Регламент № 3950/92 във връзка с член 9 от Регламент № 1392/2001 трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска национална правна уредба като разглежданата в главното производство, която предвижда, че от възстановяването на надвзетата допълнителна такса трябва да се ползват с приоритет производителите, които в приложение на разпоредба от националното право, която е несъвместима с член 2, параграф 2 от Регламент № 3950/92, са изпълнили задължението си за месечно плащане.

По втория въпрос

- 46 С втория си въпрос запитващата юрисдикция по същество иска да се установи дали принципът на защита на оправданите правни очаквания трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска — в положение като разглежданото в главното производство — да се преизчисли размерът на допълнителната такса, дължима от производители, които не са изпълнили предвиденото в приложимата национална правна уредба задължение за плащане на месечна основа на тази такса.
- 47 От акта за преюдициално запитване е видно, че с този въпрос запитващата юрисдикция иска да се установи по какъв начин трябва да се защитят оправданите правни очаквания на производителите, които са изпълнили задължението за плащане на месечна основа на допълнителната такса. От тази гледна точка тя иска да се установят последиците, които евентуално трябва да се изведат в главното производство от обстоятелството, че оспорването на правилата, които установяват реда на плащанията при възстановяване на надвзета допълнителна такса, в крайна сметка предполага връщането на всички или на част от възстановените суми, от които са се ползвали тези производители.
- 48 В това отношение и независимо от въпроса дали производителите, които са изпълнили задължението за месечно плащане, могат да се позоват на принципа на защита на оправданите правни очаквания, за да оспорят евентуално връщане на възстановената такса, от което са се ползвали, трябва да се констатира, че при всички положения в случай като разглеждания в главното производство този принцип не би могъл да доведе до предоставянето на право на

компетентните италиански органи да не поправят собствените си несъвместими с правото на Съюза решения, отказвайки да извършат нова преценка на правата на производителите, които не са изпълнили това задължение.

- 49 След като от отговора, даден на третия въпрос, следва, че неблагоприятното третиране на тези производители се дължи на прилагането от Италианската република на критерий, който е добавен към изчерпателно изброените в член 9, параграф 1 от Регламент № 1392/2001 обективни критерии и който очевидно не отговаря на предвиденото в член 9, параграф 2 от този регламент изискване, италианските органи, напротив, трябва да преизчислят размера на дължимата от посочените производители допълнителна такса и да оставят без приложение несъвместимите с регламенти № 3950/92 и № 1392/2001 национални разпоредби.
- 50 Предвид гореизложените съображения на втория въпрос следва да се отговори, че принципът на защита на оправданите правни очаквания трябва да се тълкува в смисъл, че допуска — в положение като разглежданото в главното производство — да се преизчисли размерът на допълнителната такса, дължима от производители, които не са изпълнили предвиденото в приложимата национална правна уредба задължение за плащане на месечна основа на тази такса.

По съдебните разноски

- 51 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (втори състав) реши:

- 1) Член 2 от Регламент (ЕИО) № 3950/92 на Съвета от 28 декември 1992 година за въвеждането на допълнителна такса в сектора на млякото и млечните продукти, изменен с Регламент (ЕО) № 1256/1999 на Съвета от 17 май 1999 г., трябва да се тълкува в смисъл, че установяването на несъвместимост с тази разпоредба на националната правна уредба, която урежда условията и реда за събиране от изкупвача на допълнителната такса от производителите, не означава, че производителите, към които се прилага тази уредба, вече не са длъжници по тази такса.
- 2) Член 2, параграф 4 от Регламент № 3950/92, изменен с Регламент № 1256/1999, във връзка с член 9 от Регламент (ЕО) № 1392/2001 на Комисията от 9 юли 2001 година за определяне на подробни правила за прилагане на Регламент № 3950/92 трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска национална правна уредба като разглежданата в главното производство, която предвижда, че от възстановяването на надвзетата допълнителна такса трябва да се ползват с приоритет производителите, които в приложение на разпоредба от националното право, която е несъвместима с член 2, параграф 2 от Регламент № 3950/92, изменен с Регламент № 1256/1999, са изпълнили задължението си за месечно плащане.
- 3) Принципът на защита на оправданите правни очаквания трябва да се тълкува в смисъл, че допуска — в положение като разглежданото в главното производство — да се преизчисли размерът на допълнителната такса, дължима от производители, които не са изпълнили предвиденото в приложимата национална правна уредба задължение за плащане на месечна основа на тази такса.

Подписи